

Nr 266

Av herr Haglund och fru Thunvall, om viss ändring av 61 § vägtrafikförordningen.

Om bilismens snabba tillväxt svävar ingen i okunnighet. Alla möjligheter att utnyttja densamma tycks dock icke växa i samma takt. Bilen är ju till såväl nytta som nöje för den enskilde bilägaren och av stort värde för samhället. En utökad fritid ger detta utmärkta kommunikationsmedel ännu större värde. Alla har accepterat bilåldern som en realitet, med allt vad som följer med detta. Det innebär icke enbart fördelar utan även kostnadsökningar — för vägbyggnationer, underhåll etc. Också har även vårt vägnät kraftigt utbyggts under senare år. Tyvärr har dock möjligheterna för den enskilde bilägaren att använda bl. a. skogsbilvägarna, icke gått parallellt med utbyggnadstakten. Även gamla skogsvägar har förbättrats och ombyggt till farbara bilvägar, men har i samband härmed också ett flertal av dessa vägar avstängts för biltrafik under stor del av året. Att detta skapar irritation bland bilisterna är självklart. Faran för att dessa vägar skulle bli föremål för s. k. okynnesåkning torde vara överdriven. Däremot kunde tillåten biltrafik även på skogsbilvägar kanske avlasta någon del av den intensiva trafiken på de större vägarna med minskad olycksrisk som följd. Avstängning av viss anledning och under vissa begränsade tidsperioder kan vara nödvändig, men beslut om dylik avstängning borde lämpligen avgöras efter prövning av länsmyndighet, i detta fall länsstyrelsen.

Under återopande av det ovan anförda hemställas,

att riksdagen måtte besluta, att vederbörande utskott utarbetar sådan ändring av lagtexten i 61 § 2 mom. Vägtrafikförordningen som i motionen åsyftas.

Stockholm den 27 januari 1960

Anders Haglund

Gunbjörg Thunvall